„Toate golurile mele" 2

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VESTGERMAN UWE SEELER

Echipa noastră porni bine. După cîteva minute Islacker dădu o pasă înapoi cu călciiul, lui Ottmar Walter, care sesiză intenția, ajunse mingea la timp și trase fulgerător, din plină viteză... razant pe lîngă bara laterală. Îmi ținusem răsuflarea. Acum bombăneam. Ce ghinion! Timp de cîteva minute, apărarea franceză se afla sub presiune mare. Apoi se dovedi că vijelia echipei germane nu fusese decît un foc de paie. Francezii începuseră să treacă încet, încet, la contraatac. Întreaga noastră apărare era în stare de alarmă. Un șut fantastic fusese respins de Turek în ultima secundă. A doua oară avu mai mult noroc, căci o bombă ce ar fi fost imposibil de reținut, trecu milimetric peste bara transversală. În minutul 18, Beni Termath căzu cu fața la pămînt. Alunecase. Totuși schiopăta și se îndrepta spre tușă pentru a primi îngrijiri.

Francezii, încurajați frenetic de mica lor galerie, căutau să profite de fiecare clipă. Tot mai des și mai incisiv pătrundeau ei în careul nostru. Unul din înaintașii lor trase cu toată forța chiar de la punctul care marca locul de executare al penaltiului. Mingea îl lovi pe Turek în piept, îl ameți pentru o clipă, dar o reținu cu multă siguranță.

După cîteva minute, Termath reveni pe teren. Primi imediat o pasă de la Posipal. În luptă pentru minge căzu din nou și nu se mai ridică. · Herberger fugi într-acolo. Cînd reveni, știam ce avea să se întîmple. Îmi puse mîna pe umăr.

— „Treci centru atacant. Ottmar să joace extremă stînga. Îi spui asta din partea mea. Iar dumneata, Uwe, joacă ca de obicei. Succes!"

O ușoară lovitură cu palma pe umăr și iată-mă pe teren. Aveam sentimentul unui om care nu știe să înoate și care se pomenește dintr-odată într-o apă mare și adîncă...

În prima clipă n-aveam aer. Dar acest sentiment trecu repede. Mă uitai puțin în jurul meu, apoi alergai să-l găsesc pe Ottmar Walter, pentru a-i transmite instrucțiunile lui Herberger.

Se auzi un pîrîit în difuzoare. O voce anunță: în locul lui Termath, accidentat, a intrat Uwe Seeler.

Izbucniră aplauze. Un grup de spectatori scandă **„Uwe — Uwe — Uwe".** *Mirat, îmi ridicai privirea spre tribună. Nu recunoșteam pe nimeni, dar bănuiam că era un grup de hamburghezi. Aceste strigăte îmi dădură siguranță și curaj.*

Jocul continua. După scurt timp, primii prima minge. Ca un berbec furios, cu capul înainte, încercam să forțez drumul prin apărarea franceză. De doi sau trei jucători am reușit să trec, apoi am pierdut mingea. Eram supărat.

— „Nu juca orbește, Uwe", *îmi strigă unul din coechipieri. Eu nu vedeam decît tricourile albastre ale francezilor. În minutul 26 se produse și la francezi o schimbare. Ben Barek, perla fotbalului francez, acum în vîrstă de 38 ani, părăsi terenul. În locul lui intră Foix, salutat de galeria franceză cu un cîntec. Ori de cîte ori Foix era în posesia balonului, spectatorii francezi intonau începutul acestui cîntec.*

În minutul 33, fundașul Kohlmeyer era în posesia balonului. Pasă ușor înapoi portarului Turek. Acesta ezită exact o fracțiune de secundă, suficient însă ca Foix să pună piciorul pe minge, să-l dribleze pe portar și să împingă foarte liniștit balonul în plasă: 0—1.

Eram încremeniți, dar nu se auzi nici un cuvînt de reproș.

Noi nu reușeam nici o acțiune. Francezii continuau să atace și să ne gituie. La numai două minute după acest gol, adversarii noștri se îmbrățișau din nou. Mingea poposise iarăși în plasa noastră. Parcă eram deochiați. Numai un minut mai tîrziu, tragedia păru să atingă apogeul. De la punctul de 11 metri, Foix expedie o bombă pe care Turek n-o putu reține. Spre norocul nostru arbitrul fluierase ofsaid cu o clipă înainte.

În fine, pauză. Cu capetele plecate ne-am îndreptat spre cabine. Deodată mă pomenesc cu Herberger lîngă mine care mă ia pe după umăr și-mi spune: **„Ai jucat bine, băiatule, dă-i înainte".** *Cuvintele lui îmi făceau bine cu toate că nu eram mulțumit de mine. Debutul meu în echipa națională nu prea era promițător.*

La reluare, am pornit imediat la atac. Pînă și Jupp Posipal apăru în față. Timiditatea mă părăsise. Mă pomenesc subit cu o minge înaltă, sar la ea, mi-o așez la picior și fug spre poarta franceză, care se deschidea mare și liberă în fața mea. Dar portarul Remetter țîșnește ca fulgerul și îmi ia mingea din vîrful bocancului. Am ridicat ochii spre cer, dar nu era timp de pierdut. Jocul începu să meargă. Din dreapta careului, Klodt trase frumos, cu boltă, dar mingea lovi bara transversală și căzu în spatele porții.

Dominan din plin, eram pe tot terenul, dar tocmai acum francezii aveau să marcheze al treilea gol al lor. Au pornit pe contra-atac, din două pase mingea a ajuns la Foix care, din colțul careului de 16 metri a înscris pe lîngă Toni Turek, care plonjase cu disperare, dar degeaba.

Era un duș rece pentru noi. Bombănind, am repus mingea la centru. Galeria franceză triumfa și cînta. Veni minutul 76. Klaus Stürmer trase un șut bombă, ca să fie, căci era supărat. Șutul acesta însă nu-i dădu posibilitate portarului francez să intervină și scorul deveni 3—1. Golul acesta ne mai dădu curaj. Eu aveam însă impresia că ghinionul mi se lipise de bocanci. De două ori reușisem să trec de apărarea franceză și driblasem pînă și portarul — dar îmi lipsea încă experiența. În ambele cazuri eram plasat mult prea lateral de poartă și unghiul din care am tras era mult prea ascuțit. În alte două ocazii, portarul Remetter, care avea reflexe de felină, reuși să boxeze mingea în corner.

„Este de neconceput să fii un bun fotbalist, fără a fi — în același timp — și un bun atlet" pare a spune Uwe Seeler, pe care-l vedem în această fotografie participînd, în echipa școlii, la o probă de ștafetă pe stadionul din Hamburg.

Francezii căpătaseră impresia că aș putea deveni periculos și începură să mă obstrucționeze în serie. Eram ținut de tricou, faultat, împins cu brațele. Arbitrul nu intervenea. Tribunele începură un concert de fluierături. La un moment dat, mă aflam în mijlocul careului advers unde am primit o minge înaltă. Am sărit la cap împreună cu un apărător francez, apoi am căzut la pămînt. Pentru cîtva timp se făcu întuneric în jurul meu. Aveam impresia că cineva mă lovea în cap cu un ciocan pneumatic. Să renunț oare și să ies de pe teren?

Nu-mi puteam permite așa ceva, mai ales că era și primul meu joc internațional. Scrîșneam din dinți de durere dar jucam înainte. Iar mi se ivi o ocazie mare și din nou îndemînatecul portar francez fu mai iute decît mine. Apoi veni fluierul final. Am pierdut cu 3—1.

În momentul cînd am părăsit terenul, descurajat, nu puteam bănui că un mare cotidian german avea să-și intituleze cronica de a doua zi **„Uwe Seeler — o lumină în noapte".** *Dar chiar dacă aș fi știut, acest lucru nu m-ar fi putut remonta în momentul acela. Aveam profunda convingere că nu am corespuns de loc.*

Cu atît mai surprins am fost cu cît Herberger, Posipal și alții mă felicitau, spunîndu-mi mereu că am făcut o treabă foarte bună. Eu eram de cu totul altă părere...

În aceeași seară avu loc la un mare local din Hanovra banchetul comun. Era prima reuniune de acest fel la care participam și eu. S-au ținut o mulțime de cuvîntări și s-au împărțit insigne comemorative. Eram fericit că totul se terminase. Am părăsit sala de mese împreună cu Klaus Stürmer. Pentru a ajunge în stradă, trebuia să trecem printr-un hol mare.

— Scuzați, *spuse cineva, sărind de la o masă.* **Care din dumneavoastră este Uwe Seeler și care Klaus Stürmer?** *Jenat, arătam cu degetul spre colegul meu spunînd că el este Klaus Stürmer. Klaus se înclină adînc, arătă spre mine și spuse:* **Iar acesta este Uwe Seeler.** *Toată lumea din hol începu să aplaude. Am roșit tot și nu știam cum să scap mai repede de acolo.*

Noaptea tîrziu, era aproape de ora trei, am ajuns acasă. Am deschis încet ușa pentru a nu trezi întreaga familie care dormea profund, dar cînd am traversat culoarul pentru a merge în camera mea, se aprinse lumina. Mama nu se culcase și mă aștepta. Veni și mă îmbrățișă. **— Ai jucat grozav, Uwe,** *spuse ea.* **Sînt mîndră de tine.** *Atîtea laude și eu care nu marcasem nici măcar un gol!... Mi-era efectiv rușine.*

În săptămînile următoare, începusem să primesc zilnic o mulțime de corespondență. Printre scrisori erau și unele în plicuri albastre sau roz. Hîrtia emana un miros suav. Știam că erau scrisori de la admiratoare. Deschizînd o asemenea scrisoare am găsit o buclă și o fotografie care reprezenta o fată foarte frumoasă. Iată ce scria:

„Dragul meu Uwe,

Te-am văzut de multe ori jucînd fotbal. M-am hotărît să-ți scriu, fiindcă te găsesc grozav. Credința mea intimă este că într-o bună zi mă vei lua de nevastă. Tatăl meu are bani mulți. El este proprietarul unei mari fabrici de mobilă. Dacă te căsătorești cu mine nu va mai trebui să muncești și vei putea să te dedici numai și numai fotbalului. Gîndește-te bine. Las soarta să decidă. A ta, Helga".

Eram uluit că mai poate exista atîta naivitate. Scrisoarea am pus-o în port-vizit. Seara m-am întîlnit cu Ilka în fața unei stații de metrou. Doi cetățeni care se aflau în apropiere, se uitau insistent la mine și

. . . . . .

În continuare, Uwe Seeler vorbește despre activitatea sa la firma de transporturi la care lucra. El își împarte timpul între munca la întreprindere, care îi cerea de multe ori deplasări în portul Hamburg unde supraveghea încărcări și descărcări de mărfă și antrenamente. La 1 decembrie 1954, este selecționat pentru a doua oară în echipa națională și face deplasarea la Londra, pentru a juca împotriva Angliei. Să-i dăm din nou cuvîntul.

. . . . . .

Împreună cu 14 coechipieri și antrenorul federal, am luat la 28 noiembrie vaporul... Cînd am ajuns în portul Harwich, fețele unor coechipieri mai erau albe ca varul din cauza răului de mare de care suferiseră. Dar cum au simțit pămîntul sub picioare, s-au refăcut repede.

În dimineața zilei de 30 noiembrie, Herberger făcu cunoscută formația noastră: **Herkenrath; Posipal, Kohlmeyer; Erhardt, Liebrich, Harpers; Kaufhold, Pfeiffer, Seeler, Derwall, Beck.** *Era un „unsprezece de umplutură", cum i-a zis Herberger. Din echipa care cucerise campionatul mondial nu mai rămăseseră decît Liebrich, Kohlmeyer și Posipal.*

Londra manifesta un interes foarte mare pentru acest joc. Amatorii de fotbal de acolo nu voiau să creadă că pe gazonul de pe Wembley nu va juca cea mai bună echipă a campioanei mondiale. Erau convinși că Herberger pregătise un mare „bluff".

Către prînz veni la noi portarul german Bernd Trautmann, care atunci juca cu contract la Manchester City. L-am reținut la masă și l-am asaltat cu întrebări. El ne povestea despre tainele gazonului de pe Wembley și despre rafinamentul jucătorilor englezi. El era de părere că apărarea nu va avea greutăți prea mari cu înaintașii centrali englezi, dar ne atrase atenția că marea primejdie o constitue extremele lor și în special extrema dreaptă, inegalabilul Stanley Matthews. Se știe că la ultimul joc interțări Anglia—Germania, dinainte de război, desfășurat în 1938 pe stadionul olimpic din Berlin, Matthews a făcut ce a vrut cu apărarea noastră. Și acum, după 16 ani, în 1954, el încă mai era considerat cea mai bună extremă din lume.

În ziua meciului, cerul Londrei era senin și strălucitor ca niciodată în această perioadă a anului. Vîntul aproape că nu bătea de loc. Aproximativ 20.000 de turiști germani veniseră pentru a ne încuraja și a asista — bineînțeles — la o victorie a noastră. Numai să nu-i dezamăgim...

Cu cîteva minute înainte de plecarea autobuzului nostru la stadion, am intrat în camera coechipierului meu Beck. Noi îi ziceam „Coppi" din cauza asemănării sale uluitoare cu faimosul ciclist italian. Numai că „Coppi" al nostru era de la Hamburg și juca la echipa districtuală St. Pauli.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor cînd l-am văzut. Stătea întins pe pat, cu fața schimonosită de durere. Ținea ochii închiși și gemea de-ți era mai mare mila. **—„Omule, ce ai, ce s-a întîmplat,** *am zis, apropiindu-mă de el.* **Peste cîteva clipe trebuie să plecăm!".**

— Cred că nu pot juca, *se văita „Coppi" Beck.* **Am niște junghiuri îngrozitoare.** *Mă uitam atent la el. Povestea cu junghiurile mi se părea cam dubioasă. Dacă suferea de trac?* **— Hai, nu mai fă mofturi,** *i-am zis.* **Scoală-te și vino. O să meargă. Nu poți să dai bir cu fugiții acum, înainte de începere.**

El se sculă ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat și-mi spuse doar: **— Ai dreptate, Uwe. Vin acum.** *În mai puțin de două clipe își trăsese treningul pe el și ieșea pe ușă.*

Drumul spre Wembley se transformase parcă într-o migrațiune a popoarelor. Autobuzul nostru înainta centimetru cu centimetru. Am ajuns totuși la timp pe stadion.

La orele 15 am pășit pe gazon. O sută de mii de spectatori umpleau marele stadion pînă la ultimul loc. În vacarmul general, galeria germană se făcu auzită cît putu.

Ministrul de externe, Anthony Eden, de o eleganță vestimentară cu totul ieșită din comun, ne salută personal, dînd mîna cu fiecare din noi. Se intonară imnurile celor două țări. Și apoi, arbitrul italian Orlandini fluieră începutul jocului.

Chiar din prima clipă noi am demarat ca pompierii. Kaufhold pătrunse surprinzător prin apărarea engleză, trase din viteză, dar portarul reținu. Cîteva clipe mai tîrziu eram eu în posesia mingii. Dar în aceeași secundă mă și atacă un englez... și încă cum! Încercă să mă îndepărteze de minge cu corpul. Îi simțeam oasele, tari ca oțelul. Nu mai știu nici eu cum, dar am reușit să trec de el, șutînd imediat și cu succes... Se auzi fluierul. Unul din coechipierii mei fusese surprins în poziție de ofsaid. Eram furios, dar am început să-mi dau seama că va fi foarte greu să trecem de apărarea inteligentă a adversarului.

Numai cîteva clipe mai tîrziu am căzut pentru a doua oară în „cursa ofsaidului", întinsă cu atîta abilitate de englezi. Începusem să fac curse pe dreapta pentru a evita în acest fel pe adversarul meu direct, Billy Wright, căpitanul echipei Angliei. Wright, cu cel puțin un cap mai înalt decît mine, era un jucător de clasă mondială, rutinat, căruia nu-i scăpa nimic și de care puteai să treci doar în mod excepțional.

(Va urma)

Traducere de RADU HERBAY